

Arrest

nr. 85 022 van 23 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 12 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 april 2012 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BAILLON, die loco advocaat G. DE SMEDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 september 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 16 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van de vaststelling dat verzoekster niet aantoonde ingeschreven te zijn als werkzoekende en zij slechts een marginale tewerkstelling aantoonde.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 12 april 2011, nadat verzoekster bijkomende bewijzen inzake haar tewerkstelling had overgemaakt, alsnog dat verzoekster in het bezit mocht gesteld worden van een E-kaart.

1.4. De administratieve diensten van de stad Lokeren stelden verweerder op 14 oktober 2011 op de hoogte van het feit dat verzoekster sedert 1 september 2011 een leefloon ontvangt.

1.5. Bij schrijven van 5 december 2011 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de burgemeester van de stad Lokeren om verzoekster uit te nodigen om bewijzen aan te brengen inzake haar professionele activiteiten, haar kansen op tewerkstelling en haar bestaansmiddelen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 maart 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 14 maart 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam:[V., M. M.], Nationaliteit : Nederland, [...] EN de minderjarige: [M., M. C.] [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 17.09.2010 en verkreeg op die basis de E-kaart op 09.05.2011.

Overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. In het kader hiervan werd betrokkene op 5.12.2011 uitgenodigd stukken voor te leggen ter staving van haar huidige situatie. Betrokkene legde daarop volgende documenten voor: loonfiches van april 2011 tot augustus 2011, wederzijdse beëindiging van het contract dd. 12.08.2011, inschrijvingsbewijs bij de VDAB, overzicht van tewerkstelling van 2010 en 2011, uitnodiging OCMW voor een gesprek en voor een sollicitatie.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene sinds 12.08.2011 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig art.42bis, §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer (art.42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980).

Bovendien moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene bewijst weliswaar ingeschreven te zijn bij de VDAB, maar toont onvoldoende aan een reële kans op tewerkstelling te maken, wel integendeel. De voormalige tewerkstelling via de dienstenchequefirma werd op vraag van betrokkene herhaaldelijk verminderd (van 16u naar 14u en nadien naar 10u) waarna uiteindelijk de overeenkomst werd stopgezet. Dit doet vragen rijzen bij de werkbereidheid van betrokkene. Wat betrokkene sindsdien ondernomen heeft om aan werk te raken, wordt niet aangetoond. Bewijzen van sollicitatiebrieven of – gesprekken en de resultaten ervan ontbreken totaal aan het dossier, met uitzondering van één uitnodiging door het ocmw. Het feit dat betrokkene werd uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek om mogelijks sociale tewerkstelling uit te voeren via het ocmw, is alvast een negatieve indicatie. Sociale tewerkstelling is namelijk gericht op mensen die niet over de nodige vaardigheden en werkattitudes beschikken om terecht te kunnen op de reguliere arbeidsmarkt. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het dan ook redelijk te stellen dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken. Betrokkene kan het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin behouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken werd ingelicht door de Kruispuntbank van de sociale zekerheid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Het betreft een leefloon in categorie 3 en dit sedert 01.09.2011. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Bovendien vormt betrokkene intussen een onredelijke

belasting voor het sociale bijstandstelsel, gezien zij reeds maandenlang beroep moet doen op het ocmw.

Kortom, aan de hand van de nieuw voorgelegde documenten en de informatie die in het administratief dossier ter beschikking is, moet worden vastgesteld dat betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.19[...]80 en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Daarom kan, overeenkomstig art.42bis, §1 van diezelfde wet een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art.42ter, §1, 1° wordt het verblijfsrecht van [M. M. C.] [...], eveneens beëindigd. Uit het dossier blijkt nergens dat er, humanitaire bezwaren zouden zijn die het kind ervan zouden kunnen beletten om vergezeld van zijn moeder, een andere lidstaat van de EU of in een derde land waar betrokkene legaal kan binnenreizen en verblijven, een nieuw leven op te bouwen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“Er dient te worden gesteld dat het verblijfsrecht van unieburgers een grondrecht is en dat alle beperkingen strikt moeten geïnterpreteerd, alsook dat indien aan de voorwaarden inzake voldoende bestaansmiddelen en ziekteverzekering voor economisch niet-actieven niet onmiddellijk is voldaan het behoud van het verblijfsrecht geldt zolang de betrokken unieburger (in casu verzoekster) geen onredelijke belasting is voor het sociaal bijstandstelsel van het gastland (in casu België).

Indien men van deze grondregels afwijkt, zoals in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken is geschied en blijkt uit de feiten/motieven infra uiteengezet manifesteert zich een machtsoverschrijding en/of machtsafwendings en/of schending van de wet.

De heden bestreden beslissing stelt geheel ten onrechte dat verzoekster niet kan worden beschouwd als werknemer in de zin van artikel 42 bis, § 2, 3e Wet 15 december 1980 en dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet overeenkomstig artikel 40, § 4, 1e Wet 15 december 1980.

De heden bestreden beslissing stelt dat verzoekster onvrijwillig werkloos is geworden, zodat zij nog zes maanden vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos werd kon worden beschouwd als werknemer, en dat deze zes maanden intussen zijn overschreden.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er vanuit dat verzoekster onvrijwillig werkloos is, omdat de werkgever een einde heeft gesteld aan der arbeidsovereenkomst/de tewerkstelling, doch laat na een verder onderzoek te doen naar de reële omstandigheden. Deze reële omstandigheden waren van medische aard (zie stuk 7) en dan is artikel 42 bis, § 2, 1° Wet 15 december 1980 van toepassing (een burger van de Unie behoudt het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° indien hij tijdelijk arbeidsongeschikt is als gevolg van ziekte of ongeval). De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dus toepassing gemaakt van het verkeerde wetsartikel en schendt dus de wet/pleegt machtsoverschrijding.

Door een gebrek aan nader onderzoek schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het zorgvuldigheidsbeginsel/zorgvuldigheidsplicht en pleegt hierdoor o.a. machtsafwendings en/of schending van de wet.

Artikel 40, §4, 1° bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld aan deze voorwaarden is voldaan in hoofde van verzoekster (hetgeen de Dienst Vreemdelingen totaal negeert, en daardoor nalaat de wettelijke bepalingen na te leven)

- Verzoekster is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB

- Zoals uit de heden bestreden beslissing blijkt heeft verzoekster met betrekking tot tewerkstelling beroep gedaan op het OCMW Lokeren.

Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken geheel ten onrechte weerhouden/gekwalificeerd als een negatieve indicatie. De Dienst Vreemdelingenzaken negeert hierbij totaal de tekst, de inhoud, de intentie en de zin van artikel 60 par 7 OCMW-wet.

Het gaat hier niet om een loutere sociale tewerkstelling dit artikel geeft het OCMW de opdracht al het nodige te doen om een betrekking te vinden voor een begunstigde (in casu verzoekster) wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen OF teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen. Door aldus verkeerdelijk breed te interpreteren pleegt de Dienst Vreemdelingenzaken een overschrijding van de macht.

Door beroep te doen op het OCMW geeft verzoekster integendeel een positieve indicatie. Het OCMW heeft in haar takenpakket/aanbod van diensten trouwens meer in marge dan alleen maar te zoeken naar -/te zorgen voor tewerkstelling conform artikel 60/7 OCMW wet de Sociale Dienst - Cel arbeidsbemiddeling binnen het OCMW Lokeren begeleidt en helpt de betrokkenen bij het zoeken naar een arbeidsplaats (niet alleen sociale tewerkstelling) of geschikte opleiding (zie stuk 17).

In die optiek is het dienstig te verwijzen naar de tekst/inhoud van artikel 42 bis, §2, 2° Wet 15 december 1980 die bepaalt dat een Unieburger na tenminste één jaar te hebben gewerkt onvrijwillig werkloos wordt en zich inschrijft als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling zijn recht op verblijf van meer dan drie maand behoudt. Aldus kan om hieraan te voldoen verzoekster in het kader van artikel 60 par 7 OCMW-wet voor één jaar worden tewerkgesteld (of zelfs langer om over voldoende arbeidsdagen te beschikken teneinde recht te hebben op een werkloosheidsuitkering).

Uit de heden neergelegde stukken, toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift, blijkt zeer duidelijk de bereidheid tot arbeid in hoofde van verzoekster, dit zowel voor de periode voor de kennisgeving van de heden bestreden beslissing als de periode erna:

**Bij schrijven van 07/02/2012 wordt verzoekster uitgenodigd voor een sollicitatie- gesprek op 10/02/2012 in het kader van een tewerkstelling art 60/7 OCMW-wet binnen Sporting Lokeren(stuk 8).*

**Bij schrijven van 20/02/2012 wordt verzoekster uitgenodigd tot een sollicitatiegesprek binnen het AZL Lokeren in het kader van een functie als poetsvrouw(stuk 9).*

**Bij schrijven van 29/02/2012 wordt zij uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek als Poetsvrouw binnen het kinderdagverblijf Patjoepelke te Lokeren(stuk 10).*

**Bij schrijven van 06/03/2012 wordt zij de Stad Niklaas - Dienst Personeel uitgenodigd tot een sollicitatiegesprek/interview op maandag 16/04/2012 in het kader van de aanwerving van een contractueel halftijdse schoonmaakster, waarvoor verzoekster zich de voorbije periode kandidaat stelde (stuk 11)*

**Verzoekster heeft op 17/01/2012 gesolliciteerd voor de functie van poetsvrouw bij Residentie Ramen en Poel te Gent én bij Anvas Service te Dendermonde (stuk 12 + stuk 13).*

**Verzoekster zich heeft op 09/03/2012 kandidaat gesteld voor een vacature van huis-hulp te Sinaai (via Greenhouse Sint-Niklaas) en te Zwijnaarde (via Greenhouse Zwijnaarde) - zie stuk 14 + stuk 15*

**Bij schrijven van de VDAB-Werkwinkel te Gent van 04/04 wordt verzoekster uitgenodigd voor een informatievergadering omtrent een aanwerving Sport- en recreatie Rozebroeken (stuk 16).*

- De Dienst Vreemdelingenzaken legt naast zich neer het ref[è]l gegeven dat de werkgevers doorgaans niet ingaan op het verzoek van de werkzoekende tot aflevering van een bewijs van sollicitatie.

Verzoekster meent te mogen stellen dat tevens het redelijkheidsbeginsel is overschreden (dit is o.a. machtsafwending)

- De feitelijke gegevens zijn niet correct beoordeeld

- Er is een kennelijke wanverhouding tussen de motieven en de beslissing welke op grond ervan is genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de heden bestreden beslissing zonder nadere motivering en specificatie van feiten dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel: er wordt niet gespecificeerd waarom deze belasting onredelijk is. Naast de schending van het belangenafwegingsbeginsel wordt ook geschonden de motiveringsplicht bevat in artikel 62 Wet 15 december 1980 ("administratieve beslissingen worden met redenen omkleed") en de Wet van 29 juli 1991 de inwerkingtreding van deze wet moeten alle administratieve overheden de eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden motiveren). Een onvoldoende motivering kwalificeert zich als een gebrek aan motivering.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt over een zeer grote beoordelingsvrijheid die een doorgedreven motivering vereist.

Het gebrek aan motivering uit zich tevens als een schending van de substantiële en/of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten én als een schending van de wet.

Verzoekster vormt geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel: haar situatie is duidelijk slechts tijdelijk én de tijd dat zij reeds heeft gewerkt, en nog zal werken heeft zij bijgedragen tot de sociale zekerheid via RSZ inhouding + bedrijfsvoorheffing betaald. Het betalen van een leefloon gedurende een beperkt aantal maanden door het OCMW is op zich geen onredelijke belasting in de zin van voormelde wetgeving.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zonder enige nadere motivering of verder onderzoek dat overeenkomstig artikel 42 ter, § 1, 1° eveneens het verblijfsrecht van het minderjarig kind [M. M. C.] wordt beëindigd omdat nergens uit het dossier blijkt dat er humanitaire bezwaren zouden zijn die het kind ervan zouden kunnen beletten om, vergezeld van zijn moeder, in een andere lidstaat van de EU of in een derde land waar betrokkene legaal kan binnenreizen en verblijven, een nieuw leven op de bouwen.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat alhier voorbij aan het gegeven dat dit kind in de derde kleuterklas zit van O.L. Vrouw Presentatie te Lokeren (zie stuk 5) én dat het dienstig is dat het kind niet alleen dit schooljaar aldaar kan vervolgen en beëindigen, maar ook aldaar kan volgen en beëindigen het eerste studiejaar anno 2012/2013 (de derde kleuterklas sluit pedagogisch en programmatisch aan bij het eerste studiejaar, en vice versa)

Ook hier wordt het redelijkheidsbeginsel geschonden en is een onvoldoende motivering."

2.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Wat betreft de stelling van verzoekster dat in de motivering van de bestreden beslissing niet gespecificeerd wordt waarom zij beschouwd wordt als een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden. De motiveringsplicht houdt immers niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (RvS 13 december 2006, nr. 165.918). Verzoekster kan trouwens niet voorhouden niet te begrijpen waarom verweerder haar als een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel beschouwt, daar verweerder uitdrukkelijk heeft gemotiveerd dat "zij reeds maandenlang [een] beroep moet doen op het ocmw".

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht ook niet tot gevolg dat uit de motivering van een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing

dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekken gevolgen heeft. In casu heeft verweerder zeer uitvoerig toegelicht waarom hij meent een einde te moeten stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster en deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft van oordeel te zijn dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een recht op verblijf liet gelden als werknemer of werkzoekende en haar verzoek om, in deze hoedanigheid, tot een verblijf te worden toegelaten werd ingewilligd.

Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kan verweerder, nadat aan een burger van de Unie op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht is toegekend, gedurende een beperkte periode, verifiëren of deze burger nog altijd voldoet aan de in voormelde bepaling gestelde vereisten.

In voorliggende zaak heeft verweerder, nadat hij via de administratieve diensten van de stad Lokeren in kennis was gesteld van het feit dat verzoekster een leefloon ontving, verzoekster uitgenodigd om bewijzen aan te brengen waaruit bleek dat zij nog steeds voldeed aan de voorwaarden om van een verblijfsrecht te kunnen genieten.

Op basis van de door verzoekster aangebrachte inlichtingen stelde verweerder in de eerste plaats vast dat zij sedert 12 augustus 2011 niet langer tewerkgesteld is. Verweerder merkte tevens op dat, aangezien verzoekster reeds langer dan zes maanden werkloos was, gelet op artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, zij niet langer als werknemer kon beschouwd worden.

Verzoekster betwist niet dat zij sedert 12 augustus 2011 werkloos is, doch meent dat zij nog steeds als werknemer dient te worden beschouwd omdat haar arbeidsovereenkomst beëindigd werd om medische

redenen. Zij stelt dat artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet – dat voorziet dat personen die ingevolge ziekte of arbeidsongeval tijdelijk arbeidsongeschikt zijn hun statuut van werknemer behouden – van toepassing was en verweerder dit over het hoofd gezien heeft.

De Raad dient evenwel te duiden dat geenszins blijkt dat ooit, conform de hiertoe van toepassing zijnde regels, werd vastgesteld dat verzoekster ingevolge ziekte of een arbeidsongeval tijdelijk arbeidsongeschikt was. Verzoekster legt slechts een op 11 april 2012 opgesteld attest voor van een arts waarin wordt gesteld dat zij haar arbeidsprestaties diende te verminderen omwille van *“een gekende chronische hoofdpijnproblematiek”*. Aangezien in voormeld medisch attest wordt toegelicht dat verzoekster haar arbeidsprestaties slechts diende te *“verminderen”* blijkt niet dat een arts oordeelde dat haar aandoening tot gevolg had dat zij *“arbeidsongeschikt”* was. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verweerder geen rekening kon houden met een medisch attest dat pas meer dan een maand nadat de bestreden beslissing was genomen werd opgesteld. Ten overvloede moet worden gesteld dat artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet mede moet gelezen worden in het licht van het feit dat wanneer een werknemer tijdelijk in de onmogelijkheid is om zijn werk te verrichten ten gevolge van een ziekte of een ongeval dit geen reden vormt om zijn arbeidsovereenkomst dadelijk te beëindigen (cf. artikel 31, § 1 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten). Het is dan ook logisch dat een persoon in deze situatie zijn statuut van werknemer en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht behoudt. Deze redenering gaat evenwel niet op indien, zoals in voorliggende zaak, de werknemer ervoor opteert om in onderling overleg met de werkgever, een einde te maken aan de arbeidsovereenkomst.

Verzoekster houdt dan ook ten onrechte voor dat artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing was.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder verkeerdelijk besloot dat verzoekster niet langer als werknemer kon beschouwd worden.

Voorts moet worden gesteld dat er, aangezien verzoekster in onderling overleg met haar werkgever, een einde maakte aan haar arbeidsovereenkomst, niet kan gesproken worden van een *“onvrijwillige werkloosheid”*. Verweerder diende verzoekster bijgevolg niet, op basis van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, gedurende zes maanden na de beëindiging van haar arbeidsovereenkomst als een werknemer te beschouwen. Het feit dat verweerder deze meer gunstige bepaling ten onrechte ten aanzien van verzoekster toepaste kan, in casu, evenwel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Verzoekster toont namelijk niet aan dat zij belang heeft bij het aanvechten van het feit dat ten aanzien van haar verkeerdelijk een meer gunstige regeling werd toegepast en de toepassing van deze meer gunstige norm heeft ook geen invloed op de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

Gezien verzoekster niet aantoont *“ten minste één jaar te hebben gewerkt”* en tevens niet blijkt dat zij zich bevindt *“in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid”* kan zij ook niet dienstig verwijzen naar wat is bepaald in artikel 42bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt dan ook niet dat verweerder verkeerdelijk tot de conclusie kwam dat verzoekster niet langer de hoedanigheid van werknemer heeft.

In tweede instantie verifieerde verweerder of verzoekster nog als werkzoekende kon worden beschouwd.

Overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan een burger van de Unie een verblijfsrecht laten gelden wanneer hij *“het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.”*

Verweerder stelde vast dat verzoekster in gebreke bleef aan te tonen dat zij werk zocht en oordeelde dat het feit dat zij werd uitgenodigd door de diensten van het OCMW met het oog op een sociale tewerkstelling een indicatie inhoudt dat zij niet terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt. Hij concludeerde, bij gebrek aan bewijzen in de andere zin, dat verzoekster geen reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een aantal stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk werk zoekt. Opnieuw moet worden vastgesteld dat verzoekster de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken niet aan verweerder overmaakte. Dit ondanks het feit dat verweerder haar expliciet heeft gevraagd om bewijzen dat zij werk zocht, waaronder sollicitatiebrieven, aan te brengen. Er kan verweerder dan ook

bezwaarlijk verweten worden dat hij deze stukken niet bij het nemen van zijn beslissing betrokken heeft. Een deel van de overgemaakte stukken heeft daarenboven betrekking op sollicitaties die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing en zijn hoegenaamd niet dienstig (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient namelijk te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die pas nadien werden opgesteld. Om dezelfde reden kan geen rekening gehouden worden met de ter terechtzitting neergelegde bijkomende stukken die betrekking hebben op de activiteiten van verzoekster vanaf 23 april 2012.

Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoekster effectief werk zocht – het feit dat zij dadelijk nadat zij een verblijfsvergunning kreeg startte met het afbouwen van het aantal uren dat zij werkte en vervolgens in onderling overleg met haar werkgever haar arbeidscontract beëindigde, de vaststelling dat zij zich niet dadelijk nadat zij werkloos werd inschreef bij de VDAB en het gegeven dat het overgrote deel van de sollicitaties waarnaar zij verwijst geregeld werd door de sociale dienst van het OCMW laten niet zonder meer toe tot deze conclusie te komen –, dan nog moet worden gesteld dat artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in een cumulatieve voorwaarde voorziet. Het volstaat niet enkel werk te zoeken, er moet tevens een reële kans om te worden aangesteld worden aangetoond.

Verweerder heeft, inzake de mogelijkheid dat verzoekster zou worden aangesteld, verwezen naar het feit dat zij werd uitgenodigd door de diensten van het OCMW met het oog op een sociale tewerkstelling en heeft toegelicht dat een dergelijke vorm van tewerkstelling *“gericht is op mensen die niet over de nodige vaardigheden of werkattitudes beschikken om terecht te kunnen op de reguliere arbeidsmarkt”*.

Verzoekster betoogt dat verweerder hierdoor *“de tekst, de inhoud, de intentie en de zin”* van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de wet van 8 juli 1976) miskent.

Artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.”

Voormelde bepaling heeft wel degelijk tot doel personen tijdelijk een arbeidsbetrekking aan te bieden teneinde hen toe te laten sociale uitkeringen te verwerven of werkervaring op te doen. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat deze bepaling niet gericht zou zijn op personen die niet de competenties of de mogelijkheden hebben om op eigen kracht een tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt te vinden.

Verzoekster betoogt dat het OCMW een ruimer takenpakket heeft dan enkel personen de kans te geven een uitkering te genieten en werkervaring op te doen en het OCMW van Lokeren haar, in casu, bijstaat inzake het zoeken van een geschikte betrekking, buiten het circuit van de sociale tewerkstelling, of naar een geschikte opleiding. De vaststelling dat verzoekster aangeeft te moeten worden bijgestaan door de sociale dienst van het OCMW om werk te vinden laat echter niet toe te besluiten dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat er geen elementen zijn waaruit kan afgeleid worden dat verzoekster een reële kans op een tewerkstelling maakt. Het feit dat de sociale dienst van het OCMW van Lokeren verzoekster dient bij te staan en haar dient door te verwijzen naar mogelijk geschikte arbeidsbetrekkingen vormt enkel een indicatie dat verzoekster zelf onvoldoende initiatief neemt of niet de vereiste capaciteiten heeft om een arbeidsbetrekking te vinden.

De bewering van verzoekster, dat zij werkbereid is, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen volstaat de vaststelling dat zij niet langer een werknemer is en dat zij ook niet kan beschouwd worden als een burger van de Unie die werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld om een einde te stellen aan haar verblijf. Artikel 42 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet immers enkel dat het verblijfsrecht van vreemdelingen die in toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet tot een verblijf toegelaten werden kan

beëindigd worden indien zij niet meer aan de in voormeld artikel gestelde vereisten voldoen en vereist niet dat tevens aangetoond wordt dat zij ook een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De Raad moet daarenboven ook benadrukken dat verzoekster nooit aantoonde dat zij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en derhalve nooit tot een verblijf in het Rijk toegelaten werd in toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft evenwel onderzocht of zij op deze grond eventueel toch een verblijfsrecht zou kunnen laten gelden en bewijzen verzameld waaruit blijkt dat verzoekster maandenlang onafgebroken een beroep deed op steunverlening. De loutere vaststelling dat verzoekster sedert meer dan zes maanden een beroep doet op het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien volstaat om te besluiten dat zij niet over eigen bestaansmiddelen beschikt om tot een verblijf, overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, te worden toegelaten.

Daar de minderjarige zoon van verzoekster slechts over een afgeleid verblijfsrecht beschikt kon verweerder, na te hebben vastgesteld dat er geen elementen zijn die dit kind zouden verhinderen zijn moeder te vergezellen, ook het verblijfsrecht van dit kind beëindigen.

De stelling van verzoekster dat haar kind in België naar de kleuterschool gaat en het derde jaar in het kleuteronderwijs en het eerste leerjaar in het lager onderwijs “*pedagogisch en programmatisch*” nauw aansluiten laat niet toe te besluiten dat de door verweerder gemaakte appreciatie van de situatie van haar kind incorrect is. Zij toont namelijk geenszins aan dat haar kind in haar land van herkomst, Nederland, geen passend onderwijs zou kunnen genieten.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Evenmin blijkt dat verweerder de artikelen 42bis of 42ter van de Vreemdelingenwet of enige andere wetbepaling geschonden heeft of dat hij zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een nauwgezet onderzoek van verzoeksters situatie tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

2.2.5. Verzoekster toont verder niet aan dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsafwendings. Er moet immers worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwendings wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoekster naar voor brengt, laten evenwel niet toe enige vorm van machtsafwendings vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK